

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Moravia Green Power, s. r. o.** se sídlem K. Mašity 409, Všenory, okres Praha – západ, zastoupený Mgr. Ivem Kroužkem, advokátem se sídlem K. Mašity 409, Všenory, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 5. 2013, č. j. 10 Af 619/2012 – 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 29. 5. 2013, č. j. 10 Af 619/2012 - 46, zamítl Krajský soud v Českých Budějovicích žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 19. 10. 2012, č. j. 7301/12-1200, kterým byla zamítnuta jeho odvolání a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu v Českých Budějovicích ze dne 14. 6. 2012, č. j. 348774/12/077910302673, č. j. 348779/12/077910302673 a č. j. 348789/12/077910302673, ze dne 23. 7. 2012, č. j. 378222/12/077910302673, a ze dne 9. 8. 2012, č. j. 407157/12/077910302673, jimiž nebylo vyhověno stížnostem stěžovatele na postup plátce daně (společnost E.ON Distribuce, a. s.) při výběru odvodu z elektřiny ze slunečního záření podle ust. § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o podpoře výroby elektřiny“). Krajský soud v odůvodnění rozsudku poukázal na platnou právní úpravu obsaženou v zákoně č. 402/2010 Sb., kterým byl novelizován zákon o podpoře výroby elektřiny. Při posouzení převážné části žalobních námitek postupoval podle nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, kterým byl zamítnut návrh na zrušení některých ustanovení zákona o podpoře výroby elektřiny. S ohledem na tento nález dospěl krajský soud k závěru, že námitka stěžovatele ohledně nesouladu zákona č. 402/2010 Sb. s ústavním pořádkem a s principem zákazu retroaktivity je nedůvodná. Ze smlouvy o dodávce elektřiny vyrobené z obnovitelného zdroje a

fakturace pro distribuční společnost je zřejmé, že stěžovatel dodal distribuční společnosti elektřinu vyrobenou ze slunečního záření. Tím se stal poplatníkem odvodu a distributor plátcem daně. Jestliže plátce daně srazil odvod a odvedl jej správci daně, pak postupoval zcela v souladu se zákonem. Odvod se vybírá srážkou podle hlavy VI zákona č. 280/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a poplatník odvodu má jako opravný prostředek stížnost na postup plátce daně podle ust. § 237 daňového řádu. Postupoval-li plátce odvodu v souladu se zákonem, jsou rozhodnutí finančních orgánů obou instancí o stížnosti stěžovatele na postup plátce věcně správná. Proto nelze přisvědčit žalobnímu bodu o nesprávném právním posouzení věci. Z odůvodnění citovaného nálezu Ústavního soudu lze dovodit, že solární odvod se nepříčí zásadám daňového práva. Finanční orgány jsou povinny řídit se zákonnými předpisy, což vyplývá z ust. § 5 odst. 1 daňového řádu. Ústavní soud se zabýval rentabilitou fotovoltaických elektráren a ani v tomto ohledu neshledal, že by právní úprava odvodu ze solární energie, se zřetelem ke zjištěním uvedeným v odůvodnění nálezu, porušovala zásadu únosnosti. Je-li právní úprava zavádějící zdanění příjmů dosažených z výroby a prodeje solární energie ústavní, nemohlo dojít k porušení zásady primárně fiskálního účelu zdanění. Stěžovatel předložil důkazy s odkazem na citovaný nález Ústavního soudu, ve kterém je uvedeno, že nelze vyloučit protiústavnost úpravy tam, kde by docházelo k likvidačním účinkům na výrobce elektrické energie v rozporu s čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Z uvedených důkazů je zřejmé, že na stěžovatele nemá solární odvod likvidační účinky. Příjem stěžovatele dosažený z prodeje elektřiny vyrobené ze slunečního záření i po srážce odvodu činí několikanásobek výše ročních splátek na úvěru. Ekonomická situace stěžovatele proto úhradou daňové povinnosti ve formě odvodu není ovlivněna. Z citovaného nálezu Ústavního soudu také vyplývá, že v obecné rovině byl po zavedení odvodu zachován poměr nákladů na pořízení fotovoltaické elektrárny a očekávaných výnosů, a to vzhledem k tomu, že došlo nejen ke zvýšení daňové zátěže daňových subjektů zavedením odvodu, mezi které patří i stěžovatel, ale zároveň se v období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2010 snížily pořizovací náklady na fotovoltaickou elektrárnu, v důsledku čehož zůstala zachována podpora využití obnovitelných zdrojů. K úspěchu žaloby tak musí být mimo jiné prokázáno, že v případě žalobce se jedná o takové konkrétní, specifické a výjimečné okolnosti, které vybočují z obecně nastavených garancí a situace většiny poplatníků odvodu, neboť situací většiny poplatníků odvodu se Ústavní soud zabýval. Předloženými důkazy však tvrzené okolnosti prokázány nejsou. Jak rovněž vyplývá z citovaného nálezu Ústavního soudu, je při individuálním posouzení každého případu nutno vzít v úvahu i určitou míru podnikatelského a ekonomického rizika výroby elektřiny ve fotovoltaické elektrárně. V každém jednotlivém případě je nutno zohlednit i povinnost podnikatele nastavit své cash flow tak, aby se mohl vyrovnat se změnami podmínek na trhu, neboť jak plyne z citovaného nálezu Ústavního soudu, nelze spoléhat na to, že výši poskytované podpory zákonodárce v průběhu času nepřehodnotí, stejně jako je nutno počítat se změnami výkupní ceny elektřiny. K tomu, aby stěžovatel mohl před soudem úspěšně uplatnit své námitky, že některé z ustanovení právní úpravy odvodu bylo na něj aplikováno nezákonně či protiústavně, musí dát správci daně, potažmo odvolacímu orgánu, možnost zabývat se jeho situací a tvrzeními, které je povinen i řádně doložit. Stěžovatel mohl již ve stížnosti na postup plátce daně podle ust. § 237 odst. 3 daňového řádu, potažmo v řízení o odvolání, prokázat, že se v jeho případě jedná o likvidační efekt („rdousící efekt“) odvodu ve smyslu závěrů Ústavního soudu. To však stěžovatel nejen neučinil. Nemůže tak jít k tíži správního orgánu, jehož postup soud přezkoumává, jestliže argumentace

likvidačními účinky odvodu nebyla uplatněna. Krajský soud na základě listinných důkazů předložených stěžovatelem uzavřel, že solární odvod nebyl aplikován tak, že by měl likvidační povahu, neboť poté, co stěžovatel uhradil splátky podle smlouvy o úvěru, zbyla mu ještě po srážce solárního odvodu, kdy mu byla v roce 2012 za 6 měsíců vyplacena částka zhruba 25.000.000 Kč a za rok 2011 pak částka zhruba 45.000.000 Kč, dostatečná částka, takže nelze učinit závěr, že by v důsledku solárního odvodu došlo ke rdousícímu efektu. Napadené správní rozhodnutí je tedy věcně správné a netrpí vadami, na které stěžovatel v žalobě poukazoval.

Vzhledem k tomu, že účinností zákona č. 456/2011 Sb., ve znění pozdějších předpisů, ke dni 1. 1. 2013 zanikla finanční ředitelství zřízená podle zákona č. 531/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů a jejich působnost ve věcech rozhodování o opravných prostředcích přešla na Odvolací finanční ředitelství, je nyní tento správní orgán žalovaným.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že krajský soud v důsledku nesprávných skutkových závěrů dospěl k nesprávnému posouzení právní otázky stran zákonnosti a ústavnosti solárního odvodu. Stěžovatel předloženými důkazy prokázal likvidační dopad solárního odvodu, který tak v rozporu s čl. 11 Listiny základních práv a svobod postihuje jeho majetkovou podstatu, a je v rozporu s principy danými čl. 17 odst. 1 Listiny EU, zasahuje do práva na ochranu proti zásahu do pokojného užívání majetku podle čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, a do práva na svobodu podnikání podle čl. 26 Listiny základních práv a svobod a čl. 16 Listiny EU. Nesprávná skutková zjištění krajského soudu spatřuje zejména v konstrukci celkové částky „příjmu“, kdy krajský soud vycházel pouze ze součtu částek vyúčtovaných společnosti E.ON Distribuce, a. s., od nichž odečetl celkový solární odvod ve sledovaném období. Tento postup však nemůže být správný ze dvou důvodů. Za prvé krajský soud nezohlednil, že stěžovatel z vyúčtovaných částek kromě solárního odvodu v souladu s platnou právní úpravou musel odvést daň z přidané hodnoty ve výši 20 %. Tržby za prodej elektrické energie (bez zohlednění nákladů) tudíž za rok 2011 nemohou činit 57 mil Kč, ale cca 48 mil Kč, jak stěžovatel doložil účetní závěrkou, resp. výkazem zisku a ztráty, vyhotoveným k 31. 12. 2011. Za druhé krajský soud dospěl k závěru, že rozdíl mezi tržbami z prodeje elektrické energie ponížený o solární odvod a částku 10 mil Kč uhrazenou bance na základě smlouvy o úvěru ze dne 24. 8. 2010, tedy částka cca 45 mil Kč (se zohledněním DPH cca 38 mil Kč) stěžovateli „zbyl“, a tato částka je „dostatečná“. Z rozsudku přitom nevyplývá, podle čeho krajský soud hledisko „dostatečnosti“ hodnotil, avšak závěr, že uvedená částka činí čistý zisk stěžovatele, který mu bez dalšího zůstane k využití, neodpovídá skutečnosti, a nevyplývá ani z předložených důkazů. Stěžovatel ze svých tržeb musí pokrýt nejen závazky vůči bance z titulu úvěru poskytnutého na výstavbu fotovoltaické elektrárny, ale také náklady na provoz fotovoltaické elektrárny, které krajský soud v rozsudku zcela přešel. Aby fotovoltaická elektrárna generovala elektřinu a stěžovatel ji mohl prodávat, musí každoročně zabezpečovat přinejmenším komunikaci a smluvní dokumentaci s odběratelem energie E.ON Distribuce, a. s., fakturaci, údržbu fotovoltaických panelů a dalších součástí elektrárny, její úpravy a nezbytné opravy, kamerový dohled, technické zabezpečení jejího fungování, energii na provoz, lidské zdroje, pojištění, vedení účetnictví či odvod daní a poplatků, a hradit tomu

odpovídající náklady. Uvedené činnosti jsou přitom těmi základními, které musí zajistit každý provozovatel, aby jeho elektrárna vůbec mohla být spuštěna a provozována. Stěžovatel předložil krajskému soudu účetní závěrku za rok 2011, která je základním dokumentem, jímž je účetní jednotka schopna doložit průběh hospodaření a celkový výsledek hospodaření odpovídající rozdílu mezi výnosy a tržbami společnosti a jejími náklady za dané účetní období. Z předloženého výkazu zisku a ztráty přitom vyplývá záporný hospodářský výsledek, v němž jsou vyjma celkových tržeb a výnosů zahrnuty rovněž výše popsané náklady na provoz fotovoltaické elektrárny. Ty však krajský soud v rozsudku nezohlednil, čímž zkreslil obraz hospodaření stěžovatele, když dospěl za rok 2011 k závěru o zisku ve výši 45 mil Kč, který však neodpovídá realitě. S odkazem na data, která měl krajský soud k dispozici, je zřejmý záporný hospodářský výsledek (ztráta) stěžovatele za rok 2011 ve výši cca 1,7 mil Kč, ve kterém navíc není zohledněna splátka jistiny úvěru 10 mil Kč. Na solárním odvodu za rok 2011 byl stěžovatel nucen odvést 12,4 mil Kč. V roce 2010, kdy solární odvod neexistoval, generoval stěžovatel přes vysoké vstupní investice a nulové tržby z prodeje elektřiny zisk cca 1,5 mil Kč. Nepříznivé ekonomické výsledky přitom neplynou ze způsobu hospodaření stěžovatele. Z uvedených skutečností je zřejmé, že primární příčinou špatné finanční kondice stěžovatele je pouze zavedení solárního odvodu, který postupně vede k likvidaci jinak prosperující společnosti. Neschopnost dostát svým závazkům přitom není jen přechodná a neplnění závazků zejména vůči bance povede k zesplatnění úvěru, realizaci zajišťovacích prostředků a likvidaci společnosti. Stěžovatel neočekává neměnnost podmínek ve svém oboru podnikání, avšak solární odvod, kterým přichází o 26 % ceny prodané elektřiny, je natolik zásadní, že je jen obtížně představitelné, že by na něj mohl, i při zachování určité míry podnikatelského rizika, pomýšlet a vytvořit první rok své činnosti v oblasti fotovoltaiky takové rezervy, které by mu odpovídaly. Stěžovatel dále namítal, že byť dostatečně popsal skutkový stav ve stížnostech i odvoláních, finanční ředitelství jej ve svém rozhodnutí zcela přešlo, aniž by ho případně vyzvalo ve smyslu příslušných ustanovení daňového řádu k doplnění tvrzení nebo důkazů. Stěžovateli tak nebylo správcem daně umožněno prokázat rozhodné skutečnosti. Správce daně je povinen v dialogu s daňovým subjektem ujasnit, jaké důkazy tento subjekt k provedení navrhuje. Nic z toho finanční ředitelství neučinilo, čímž zatížilo řízení vadou, která mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Krajský soud však přes tuto důvodně vytýkanou vadu, napadené rozhodnutí nezrušil a v odůvodnění rozsudku bez dalšího pouze obecně konstatoval, že primární iniciativa náleží daňovému subjektu, a finanční orgány proto postupovaly v souladu se zákonem. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení, případně aby sám ve věci rozhodnul podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.

Odvolací finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že vůči stěžovateli bylo postupováno v souladu s platnou a účinnou právní úpravou. Byly naplněny zákonné podmínky pro odvod za elektřinu vyrobenou ze slunečního záření, a proto plátce daně poplatníkovi zákonem předepsaný odvod srazil. Odvolací finanční ředitelství považuje za zásadní skutečnost, že souladem zavedení odvodu za elektřinu ze slunečního záření s ústavním pořádkem se již zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, kde shledal, že napadená ustanovení nejsou v rozporu s ústavním pořádkem České republiky. Moc výkonná, ale i moc soudní, je z těchto pohledů (v nálezu obsažených), závěry Ústavního soudu vázána, stejně jako je a byla vázána platnou

zákonnou úpravou, která neumožňovala odlišný právní výklad než ten, jenž byl zvolen a aplikován v daném případě. Pokud stěžovatel z nálezu Ústavního soudu dovozuje, že odvod by v jeho případě neměl být aplikován, má odvolací finanční ředitelství za to, že obsah individuálního posouzení vykládá stěžovatel zcela nepřípustným způsobem. Ústavní soud se vyjádřil v tom smyslu, že při abstraktním přezkumu nemůže obsáhnout veškeré možné situace, které mohou nastat, a připustil, že v některých případech by teoreticky mohl mít odvod tzv. rdousící efekt, což by mohlo dosahovat až mezí protiústavnosti. To však vztáhl pouze na případy likvidačního účinku odvodu zasahujícího samotnou podstatu výrobce elektrické energie, a to při hodnocení zákonných garancí v průběhu 15 let i okamžitých účinků. I zde však modeluje možnosti vedoucí k odkladu platby odvodu, a tím k odkladu přenesení účinků odvodu na poplatníka. S tímto cílem navrhuje umožnění přístupu takových poplatníků k institutům jako je posečkání úhrady daně, příp. rozložení úhrady daně na splátky, či prodloužení lhůty. Možnost, že by některé daňové subjekty v důsledku „individuálního přístupu“ tuto daň oproti jiným subjektům vůbec neodváděli, ze závěrů Ústavního soudu neplyne. Po skutkové stránce navíc stěžovatel vychází ze skutečností, že je povinen k dani z přidané hodnoty, a že jeho prvotní investice do podnikání byly financovány z cizích zdrojů, resp. z úvěru, který nyní musí splácet. S ohledem na odst. 70 a 71 nálezu, které pojednávají o návratnosti investic a míře podnikatelského rizika, pak odvolací finanční ředitelství nepovažuje za zřejmé, že je to právě zavedení solárního odvodu, co zapříčinilo nižší hospodářský výsledek, než stěžovatel očekával. Stěžovatel ani ve správním řízení, ani v řízení před krajským soudem neprokázal, že zhoršení jeho ekonomické situace je přímým důsledkem zavedení solárního odvodu. Odvolací finanční ředitelství navíc už ve vyjádření k žalobě poukázalo na povinnost stěžovatele prokázat, že se v jeho případě jedná o likvidační efekt odvodu ve smyslu nálezu Ústavního soudu už v řízení před správcem daně. Odvolací finanční ředitelství má za to, že stěžovatel souvislost mezi zhoršujícími se ekonomickými výsledky, jejich likvidační povahou a zavedením odvodů ze solární energie nedoložil ani před krajským soudem, resp. jím navrhované důkazy tuto souvislost ani prokázat nemohly, a nesouhlasí s názorem stěžovatele, který navzdory povaze daňového řízení, mu vytýká, že nekonkretizoval, které důkazní prostředky měl stěžovatel v řízení před správcem daně předložit, aby svá vlastní tvrzení prokázal. Z výše uvedených důvodů proto navrhlo, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Klíčovou právní otázkou je v dané věci posouzení, zda lze konkrétní dopady solárního odvodu na výrobce elektrické energie zohlednit v řízení o stížnosti na postup plátce daně nebo v navazujícím soudním řízení a zda je tvrzení a doložení těchto dopadů součástí důkazního břemena stěžovatele nebo je povinností správce daně či soudu v řízení o žalobě.

Nejvyšší správní soud již v mnoha svých rozsudcích konstatoval, že úprava solárního odvodu je v obecné rovině v souladu s ústavním pořádkem. Vycházel přitom z odůvodnění nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, jímž Ústavní soud zamítl

návrh na zrušení části zákona o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie obsahující úpravu solárního odvodu. Zároveň Nejvyšší správní soud opakovaně uvedl, že v některých případech může mít uvalení solárního odvodu na konkrétního výrobce elektrické energie rdousící efekt (srov. rozsudky ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 Afs 5/2013 – 35; ze dne 28. 3. 2013, č. j. 1 Afs 7/2013 - 33; ze dne 15. 8. 2013, č. j. 2 Afs 13/2013 – 28; ze dne 30. 7. 2013, č. j. 2 Afs 53/2013 - 27; ze dne 23. 4. 2013, č. j. 7 Afs 104/2012 – 31 a č. j. 7 Afs 13/2013 – 25, všechny dostupné na www.nssoud.cz). I když explicitně nevyslovil požadavek na vedení dokazování o možném rdousícím efektu v řízení o stížnosti na postup plátce daně, případně v následném soudním řízení, z jeho argumentace obsažené v uvedených rozsudcích je patrný předpoklad, že by při řádném uplatnění námitky likvidačního působení solárního odvodu na konkrétní subjekt takové dokazování mělo být vedeno.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 - 57, dospěl k závěru, že konkrétní dopady solárního odvodu na výrobce elektrické energie nelze zohlednit ani v řízení o stížnosti na postup plátce daně, ani v soudním řízení, které na ně navazuje:

> *„[38] Stížnost dle § 237 daňového řádu představuje specifický prostředek obrany poplatníka vůči plátci daně při uplatňování srážkové dani. Jedná se o ochranu před nezákonným postupem plátce, o nástroj určený pro „řešení sporu mezi plátcem a poplatníkem", který slouží zejména k tomu, aby byl postup plátce podroben kontrole státní moci a poplatník byl před případným nezákonným postupem plátce prostřednictvím konečného rozhodnutí správce daně ochráněn. Bylo by absurdní klást na plátce povinnost, nota bene bez jakékoliv psané právní úpravy, aby sám posuzoval likvidační účinky solárního odvodu na poplatníka.*
>
> *[39] I kdyby se tento institut aplikoval na solární odvod pouze přiměřeně a žádost o vysvětlení adresovaná plátci byla jen jakýmsi formálním krokem pro následné uplatnění stížnosti u správce daně, umožňuje § 237 odst. 3 daňového řádu správci daně přezkoumat pouze postup plátce, tj. zda plátce při srážce solárního odvodu postupoval v souladu se zákonem o podpoře. Ten kromě osvobození malých výrobců nepřipouští žádné výjimky, na základě kterých by byl plátce odvodu své zákonné povinnosti zproštěn, jinými slovy neobsahuje žádný zvláštní mechanismus, jenž umožní individuální přístup k výrobcům, což ostatně konstatoval v bodu 89 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 sám Ústavní soud. Bylo by z ústavního hlediska a s ohledem na požadavky dělby moci přinejmenším problematické, aby neexistenci psané právní úpravy nahradila bez dalšího moc soudní."*

Vedle toho je podle rozšířeného senátu pokyn Ústavního soudu zohledňovat likvidační účinky solárního odvodu v individuálních případech za stávající právní úpravy proveditelný jen prostřednictvím institutu prominutí daně podle ust. § 260 v návaznosti na § 259 daňového řádu:

> *„[56] Rozhodnutí o prominutí solárního odvodu je za stávající zákonné úpravy jediným institutem, jehož prostřednictvím výkonná moc dostojí výslovnému pokynu Ústavního soudu a splní tak povinnost uplatnit individuální přístup k jednotlivým výrobcům, kteří se nacházejí ve výjimečné situaci předvídané nálezem sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Úvaha ministra*

financí, zda takové rozhodnutí vydat či nevydat, se proto nemůže odehrávat ve sféře „absolutního" správního uvážení."

Se zřetelem na výše uvedené krajský soud zamítl žalobu stěžovatele důvodně, neboť v obecné rovině je úprava solárního odvodu v souladu s ústavním pořádkem a v konkrétní rovině nemohly správní orgány v řízení o stížnosti na postup plátce daně zohlednit dopady solárního odvodu na stěžovatele. Nemohl tak učinit ani krajský soud v řízení o žalobě, a pokud tak v daném případě učinil, pak toto pochybení nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Chybný je rovněž závěr krajského soudu, že stěžovatel měl uplatnit námitku rdousícího efektu solárního odvodu již v řízení o stížnosti na postup plátce daně. Přes tyto dílčí nesprávné závěry, které je třeba korigovat s ohledem na závěry vyslovené rozšířeným senátem v citovaném usnesení, je však napadený rozsudek věcně správný. Proto nebyl na místě takový postup, který navrhl stěžovatel, tj. zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť další postup krajského soudu by spočíval jen v tom, že by vydal nový rozsudek se shodným výrokem a pouze částečně jiným odůvodněním. Důvodnost kasační stížnosti by pak fakticky spočívala v tom, že by část odůvodnění rozsudku krajského soudu byla nahrazena závazným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (srov. např. rozsudky ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 23/2005 - 93, publ. pod č. 781/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 19. 1. 2006, č. j. 2 Afs 100/2005 - 106, případně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, v jehož světle je třeba uvést, že důvody, na nichž stojí napadený rozsudek krajského soudu, jsou dostatečným podkladem pro jeho výrok a převažují nad důvody, které neobstály).

Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Učinil tak postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a odvolacímu finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 23. ledna 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu